

כל המשפחה מחוברת סביב הזרף של אבא

מסרים מהדף היומי / גליון מס' 154 / פרשת תזריע - מצורע תשפ"ה

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

לע"נ 'אבא של הדף'
רבי יהודה מאיר שפירא
ב"ר יעקב שמשון מלובלין זי"ע
אשר נפטר ללא זש"ק

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

שבועות דף ב.

"שבועות"

התחלנו מסכת שבועות. שמה של המסכת נשמע מתאים לימים אלו, כהכנה לחג השבועות... ודורשי רשומות אף הוסיפו שמסכת שבועות מסתיימת בדף מ"ט, כל אחד מדפיה מכוון כנגד יום מימי הספירה, עד לחג השבועות

נו, ברצינות... יגיבו הקוראים הנכונים, ובצדק, וכי מה הקשר בין חג השבועות הקרוי על שם שבעת השבועות של ספירת העומר, למסכת שבועות העוסקת בהלכות שבועות ונדירים?!

כך הגיב גם רבי צבי הירש הורביץ, אביהם של הילדים שמעלקא ופנחס, מי שלימים צמחו למאורי היהדות רבי שמעלקא מניקלשבורג ורבי פנחס מפרנקפורט בעל ה'הפלאה'. בעומדו על כשרונותיהם הברוכים של ילדיו לא הפקידם רבי צבי הירש בידי המלמד של העיר, אלא בחר ללמדם בעצמו. וכשהציע לו הילד שמעלקא ללמוד בימי ספירת העומר את מסכת שבועות, כהכנה לחג השבועות, העמיד האב את הילד על טעותו: "לחג השבועות אין כל קשר למסכת שבועות". אלא שהגאון הקט לא התבלבל, ומיהר להסביר את עצמו: "לא התכוונתי בגלל שם המסכת הדומה לחג, אלא למבואר בחז"ל שבחג השבועות נשבענו על קיום התורה, וכמאמר הגמרא בכמה מקומות: 'מושבע ועומד מהר סיני', ומשכך עלינו ללמוד כהוגן וכדין מה דורשת מאתנו שבועה זו..." האב נשק לבנו על חכמתו, ומיד החלו האב ובניו בלימוד מסכת שבועות

איך זה קשור אלינו?

מתכוננים לנו לחג השבועות, נתבונן היטב מה דורשת מאיתנו אותה ברית ושבועה אשר נשבענו על ההר

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף כג.

"היושב ולא עבר עבירה נותנין לו שכר כעושה מצוה"

בגמרתנו השבוע אנו לומדים שאדם שמתגבר כנגד יצרו ואינו עובר עבירה, מלבד שחשך את עונש העבירה, אף יקבל על כך גם שכר

באותו ערב, לאחר סיום שיעורו הרב יצחק זילברשטיין, ביקש חנניה לשוחח עם הרב בפרטיות: "כבוד הרב, לאחרונה בניין המשרדים שבבעלותי התערער והוא בסכנת קריסה, פניתי למתווך במהירות שימצא רוכש לבניין והוא קישר אותי עם חברה גויית. מחר עומד אני להשלים את המכירה". בנקודה זו נשבר קולו של חנניה: "הרב לימד עכשיו שאסור לרמות גוי, הבעיה היא שאם אעדכן את הרוכשים על הבעיה העסקה תבטל ואני אפשוט רגל, האם אפשר להקל?"; הרב השיב ברגישות: "לצערי לא, עליך לעדכן את הקונים על חסרונות הבנין...". למחרת, למול עיניו הכלות של המתווך הממולח, סיפר חנניה לרוכשים: "מחובתי לעדכן אתכם, הבנין רעוע..." מנהלי החברה נדהמו, וביקשו להתייעץ. "אני מאמין לך!", אמר המנכ"ל, "בוודאי מצא קונה שמעוניין לשלם יותר והוא מנסה להיפטר מאיתנו...". חבריו הסכימו איתו, ושבו לחתום על החוזה בתוספת ברורה שהם מודעים למצבו של הבנין, לאחר שנתיים ביקשו הללו לתבוע את חנניה, אך מול החוזה המפורש שבידיו, פכרו ידיהם ביאוש. מסתבר שדווקא ההתנהגות הישרה היא זו שהצילה אותו מפשיטת רגל

איך זה קשור אלינו?

מי שמתרחק מהעבירה לא יפסיד, אדרבה ירוויח, בזה ובבא.

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף כ.

"והשורט שריטה אחת על המת"

במשנה השבוע אנו לומדים על איסור התורה על האדם לשרוט את עצמו מתוך צער ואלו על מתו, כמנהג הגויים. הרמב"ן על התורה (דברים י"ד, א) מפרש את טעם האיסור: מותו של יהודי אינו אלא כפרידה זמנית, נפשו חיה לנצח, ובהתאם לכך הוא מתאבל באופן מאופק, כידידים שנפרדים, ולא באופן תזזיתי כפרידה נצחית

יש לו ליהודי צורת אבל משלו, המוות מבחינתו אינו פרידה סופית, הוא פרידה זמנית בלבד

בני משפחתו של רבי חיים לייב אויערבך, אביו האהוב של הפוסק הנודע רבי שלמה זלמן, התאספו סביב מיטתו ברגעיו האחרונים, יחדיו אמרו את הפסוקים הנהוגים, וכשיצאה נשמתו, התפרץ הכאב מפיהם בעוצמה, קולות הכאב החרידו את השכונה כולה, ורבי שלמה זלמן, בעודו עטוף בכאבו הרים את קולו: "אסור כך לצעוק, יהודי אינו צועק כך, יהודי בוכה כיהודי", בני המשפחה סברו וקיבלו, הצעקות פסקו, רחש כאוב הופיע תחתיו. רחש אבלות של יהודים...

איך זה קשור אלינו?

במותו כמו בחייו, מתנהל היהודי בצל האמונה; מבין שהאובדן אינו נצח, הפרידה אינה לתמיד. מי שמצפה לעולם הבא, לתחיית המתים, מתאבל בהתאם לכך באופן מאופק וראוי, כיהודי